

[Indenrigs- og boligministeren.]

for at nå frem til noget, der kan samle alle anskuelser, og så fører det altså til, at når kommissionsarbejdet er afsluttet og partierne har sagt ja til det, er det i og for sig en sag, som har en helt anden karakter end den, der almindeligvis er tænkt på i den rigsdagsordning, vi nu har, hvor det egentlige tyngdepunkt i forhandlingen skulle ligge i rigsdagens første behandling. Men man kan ikke forlange, at tyngdepunktet i politikken skal ligge i en partisplittet første behandling, hvor man ikke har nogen som helst sikkerhed for, at en regering kan opretholde en politik, fordi den er nødt til at søge tilslutning fra mange forskellige sider og derfor på forhånd må være nogenlunde sikker på, hvorfra den kan få støtte til dette eller hint synspunkt.

Dermed undergår i virkeligheden under de nuværende forhold rigsdagens arbejdsform store forandringer, som efter min mening fører til, at vi må advare mod, at en yderligere partisplittelse skal få let adgang til den fremtidige rigsdag og til, at hele rigsdagens arbejdsform, når en ny grundlov er vedtaget, må tages op til alvorlig overvejelse. Naturligvis vil de stående udvalg utvivlsomt hjælpe meget betydeligt på dette. Det er ikke ligegyldigt, når rigsdagen får større magt i forhold til regeringen, end den har haft før, om døren, adgangen til rigsdagen, skal stå vidt åben, således som det i virkeligheden fra visse sider er forlangt. Jeg tror på, at en skønsom afvejning af de to hensyn, som jeg dog — til trods for det ærede medlem hr. Steens meget varmhjertede indlæg for det modsatte — stadig mener valgloven må tage og stadig mener at valgloven til en vis grad har villet tage, eksisterer og er søgt løst i det lovforslag, som her er til behandling.

**Holger Eriksen:** Jeg har ikke meget at føje til det, der er blevet sagt. Venstres ordfører, det ærede medlem hr. Harald Nielsen, mente, at der kunne findes en saglig begrundelse for at give større repræsentation til de tyndtbefolkede egne, men jeg kan ikke acceptere den begrundelse, han anførte. Den gik nemlig ud på, at beboerne i disse egne havde længere vej til centraladministrationen end andre vælgere. Hvis dette argument skulle have nogen værdi, måtte det i hvert fald ikke længere gå på de tyndt befolkede egne, men på de fjernt

beliggende egne, hvilket bliver noget helt andet. Løvrigt er det mig fuldkommen ufatteligt, at den omstændighed, at man bor langt fra København, skulle bevirke, at man i og for sig i den anledning havde krav på flere rigsdagsmedlemmer end ellers. På den anden side er der ingen som helst grund til, at vi fortsætter denne diskussion, eftersom vi er enige i hovedsagen. Det ærede medlem søger blot at konstruere en saglig begrundelse, som efter min mening ikke eksisterer, medens jeg åbent erkender, at praktiske forhold bevirker, at jeg går med til at give en større repræsentation til de såkaldte tyndt befolkede egne.

Det ærede medlem hr. Steen var, skal vi sige svagt utilfreds med skærpelsen af betingelserne for de små partiers adgang til tillægsmandater, og han henviste advarende til, at valgloven ikke måtte få en sådan form, at den belastede afstemningen om forfatningen. Jeg går ud fra, at det ikke var en trusel, altså ikke et forsøg på at antyde, at radikale vælgere måske ville holde sig hjemme, hvis de ikke fik deres ønsker opfyldt med hensyn til valgloven. Den tanke er naturligvis fuldkommen udelukket. De radikale er så interesserede i den nye forfatning, at de absolut ikke af uvedkommende grunde vil undlade at møde frem og afgive deres ja. Nej, udtalelsen er naturligvis fremsat som en ærlig bekymring for forfatningsforslagets skæbne. Nu stiller jeg mig meget tvivlende overfor den tanke, at hverken radikale eller andre, der er tilhængere af den nye grundlov, skulle undlade at stemme af hensyn til valglovens affattelse; men lad os blot et øjeblik gå ind på ideen. Så må det ærede medlem jo i hvert fald være klar over, at der også er andre ting, som kan belaste denne afstemning.

Vi har hørt om, hvorledes der i øjeblikket i tjenestemandskredse er meget stor uro i anledning af lovforslaget om ombudsmanden. Denne uro er så stærk, at der virkelig er fremført udtalelser om, at det var meget beklageligt, hvis gennemtruffningen af denne lov skulle medføre, at tjenestemandene blev hjemme. Her er der også tale om en belastning. Mener det ærede medlem hr. Steen, at vi under hensyn til tjenestemandenes eventuelle indstilling skulle lade være at gennemføre loven om ombudsmanden? Det tror jeg ikke det ærede medlem mener. Men hvis det ærede medlem ikke mener det, kan det ærede medlem ikke med nogen